

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Кюстендил, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
в присъствието на прокурора Е. Ив. П.
като разглежда докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231500600445 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част IV, глава XXI НПК- “Въззивно производство”.

С присъда №260003/18.05.2023 г. на Кюстендилския районен съд по НОХД № 320/2020 г. по описа на същия съд подс.Л. Р. Т. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.325, ал.1 НК- затова, че на 09.07.2019 година в с. ***, Кюстендилска област е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи се явно неуважение към обществото – престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК. На основание чл.78 от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в полза на държавата в размер на 1 000 лева и е оправдан по основното обвинение по чл.325, ал.2 К- че деянието е извършено с изключителен цинизъм и дързост. Със същата присъда съдът се е произнесъл по веществените доказателства, като е отнел в полза на държавата пистолет м. „***“ кал.7,65 мм и е възложил разноските по делото на подс. Т..

Присъдата се обжалва от защитника на подс. Т.- адв.Г.Д.. В същата са наведени бланкетни доводи за незаконосъобразност, неправилност и несправедливост на присъдата, както и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се тя да бъде отменена и вместо нея се постанови нова, с която подс. Т. бъде оправдан. Предявено е алтернативно

искане за отмяна на присъдата и връщането ѝ за ново разглеждане от друг съдебен състав на КнРС.

Присъдата се протестира и от Г.Д.а- заместник районен прокурор при КнРП. В протеста се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда в оправдателната ѝ част по чл.325, ал.2 НК. Сочи се, че посочения квалифициращ състав е налице и че подс. Т. е осъществил деянието с особена дързост и цинизъм. Искане се отмяна на постановената присъда на основание чл.336, ал.1, т.2 НПК в оправдателната ѝ част и постановяване на нова, с която подс. Т. бъде признат за виновен по първоначално повдигнатото обвинение, както и му се наложи наказание ЛС в размер на 1 година с приложение на чл.66 НК.

Представителят на КнОП поддържа протеста и иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подс. Т. бъде осъден по първоначалното обвинение по чл.325, ал.2 НК и налагане на наказание ЛС съгласно протеста на КнРП. Изразява становище пред въззивния съд за неоснователност на въззивната жалба на подс. Т..

Защитникът на подс.Т.- адв.Г.Д. поддържа жалбата си пред окръжния съд. Изтъква доводи за наличие на неизбежна отбрана, за превратно тълкуване на доказателствения материал и за допуснати съществени нарушения на доказателствения материал. Пледира за оправдаване на подсъдимия, алтернативно- за потвърждаване на присъдата; претендира за разноси.

Подсъдимият Л. Р. Т. Т. твърди, че е бил предизвикан от състоялата се ситуация и че не е насочвал оръжие към никого, нито пък е отправял заплахи. Искане да бъде оправдан.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 НПК и като съобрази релевираните във въззивната жалба и протест оплаквания, доводите и възраженията на страните, намира същите за допустими, доколкото са предявени от надлежни страни в наказателния процес и в срока по чл.319 НПК. Като ги разгледа по същество, въззивният съд ги намери за неоснователни, но на основание чл.337, ал.2, т.3 НПК присъдата следва да се измени, като се увеличи наложеното административно наказание по следните съображения:

Фактическата обстановка е подробно изяснена от КнРС. По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното му решаване. Доказателственият материал по делото, събран в хода на съд. следствие, е анализиран от първоинстанционния съд поотделно и в своята съвкупност. Той изяснява по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото.

На първо място, при изложението на възприетите за установени

факти, КНРС е съобразил и правилно анализирал доказателствената съвкупност, описвайки детайлно действията на подсъдимия, свързани с посещението му в имота в с.***, собственост на сем. С., началото на събитията, свързани с празненство и последвалото произшествие. Съдът е описал значението на събраните гласни и писмени доказателства, логично обосновавайки в коя част и защо ги кредитира, респ.- защо не им дава вяра в съответните части. Достатъчно място е отделено и на заключенията по СТЕ, СБЕ, СДЕ и СМЕ, с ясно отбелязване на причините, поради които същите са кредитирани. При аналитичната си дейност първата съдебна инстанция не само е изследвала значението на отделните доказателства, но ги е съпоставяла едно с друго и отчитайки връзката помежду им, е изградила убеждението си за тяхната достоверност.

На следващо място, въззивната инстанция при извършената проверка, не откри нарушения на правилата за събиране на доказателства и коректното им оценяване, така както се твърди от защитата на подсъдимия. Напротив, всички изтъкнати възражения са били обсъдени от първостепенния съд, който им е дал убедителен и смислен отговор, позовавайки се на годността на събраните доказателства и логическия им анализ. От доказателствената съвкупност по делото се установява следната фактическа обстановка, която изцяло се споделя и от въззивния съд:

Св.Н.С. и Ст.С. притежавали сезонен семеен имот в землището на с.***. В него имало стопанска постройка и бунгало, ползвано за нощувка. На 08.07.2019 г. в имота имало празненство по повод рожден ден, гост на което бил и подс. Т.. Към полунощ в стопанската постройка останали и продължили да празнуват сем. С., подс. Т., св.Х. и св.И.а, както и сина на домакините св.С. С., който легнал да спи в бунгалото.

В ранните часове на 09.07.2019 г. между св. Х. и подс. Т. възникнал словесен конфликт по повод мобилния телефон на Т. (последния решил, че е откраднат). Той се държал агресивно и извел св. Х. навън и по повод на възникнало дърпане между тях, последната паднала на земята. При падането си в опит да се задържи на крака, тя хванала Т., при което му скъсала верижката на врата. След падането си, правила опит да стане, но той я държал за ръцете и не ѝ давал да се изправи. Двамата се карали на висок тон и събудили спящия св. Св.С.. Св.Х. започнала да вика за помощ, при което останалите излезли от постройката и ги разтървали. Подс. Т. се качил в паркирания в имота си л.а. м. „Опел“, качил се в него, след това слязъл, извадил пистолет и произвел няколко изстрела във въздуха. Изплашеният св. Св.С. започнал да крещи за помощ, изпитал силен страх и сигнализирал на тел.112. Звукът от стрелбата бил възприет и от останалите четири присъстващи лица.

Сигналът бил получен в 05,00 ч. в ОДЧ на МВР и на място били изпратени полицейските служители В. и К., както и св. Ш. и Ф. за оказване на съдействие. Последните двама се насочили към дома на Т. и го открили в

момента, в който автомобилът му бил паркиран пред дома му и се прибирал. Последният бил употребил видимо алкохол и признал, че е стрелял във въздуха със законно притежавания си пистолет. След изпробването му за употреба на алкохол, техническото средства отчело 0,96 промила.

При извършения оглед на местопроезшествие- л.6 от ДП при порталната врата на имота била открита гилза от патрон с надпис „7,65“ мм.

За да стигне до описаната фактическа обстановка, първостепенният съд е събрал доказателствата, необходими за правилно решаване на делото. Направил е подробен и точен анализ на събрания по делото доказателствен материал, като са обмислени доказателствата както поотделно, така и в съвкупност. КнРС е провел пълен и подробен разпит на св.Е.Х., С. С., Н. С., С. С., Д.И.а, Ал.Ш., Кр.Ф., Ш., Р.С., М.Г., Е.С.; приел е назначените по делото СБЕ и СТЕ, назначил е допълнително СМЕ относно уврежданията по подс.Т., нова СБЕ относно липсата на дактилоскопни следи по намерената на мястото на произшествието гилза, както и СТЕ относно проведена месец след събитието кореспонденция от „Messenger“ между подс.Т. и св. С.. Между показанията на тези свидетели не са налице съществени противоречия; първостепенният съд, след като е направил обстоен анализ на показанията на основните участници в събитието, изрично е посочил кои от тях кредитира, в коя част, както и в частите, на които не дава вяра; респ. мотивирано е посочил причините, поради които ги приема и включва в доказателствената съвкупност, респ. в тази насока е спазил изискванията на разп. на чл. 305, ал.3 НПК. Изрично следва да се подчертае, че показанията на горепосочените свидетели от ДП са били приобщени към доказателствения материал по надлежния процесуален ред- чл.281, ал.5 и ал.4 от НПК, доколкото съдът служебно е констатирал наличие на отделни противоречия или липса на спомен в тях. При тази хипотеза съдът, правилно съгласно разп. на чл.13 НПК за необходимостта от разкриване на обективната истина по делото и съгласно средствата, предвидени в НПК (едно от които е именно разп. на чл.281 НПК за прочитане показания на свидетели при противоречия или липса на спомен у тях) е упражнил правомощията си по този кодекс и е прочел тези показания, включвайки ги в доказателствената съвкупност. В този аспект упрекът на защитата към тази дейност на съда е неоснователен.

Не са пренебрегнати и обясненията на подс. Т., като КнРС се е съобразил с двоякия им характер- от една страна- средство за защита, а от друга- доказателствено средство. КнРС е дал отговор на въпроса защо не ги кредитира в частта, в която сочи, че е бит, позовавайки се както на безпротиворечивите показания на св. Х., С., С., И.а и на заключението на СМЕ на в.л.д-р Н., доколкото констатираната след деянието мекотъкнна контузия на дясна ръка е възможно да е получена както от удар по ръката от друго лице, така и от натиск на друго лице, самостоятелно нараняване от удар в земята или колен предмет при приетото от съда спречкване или борба със св. Х.. Доколкото свидетелските показания са едноточни за

наличието на физическо съприкосновение между св. Х. и подс. Т., правилно КнРС, както и настоящият състав приемат, че посоченото увреждане е получено по този начин. В този аспект- доводите за наличие на неизбежна отбрана от страна на Т., респ. че е бил провокиран, обиждан и бит от св.Х. са напълно несъстоятелни. Ето защо претенцията на защитата за приложение на институт на неизбежната отбрана е неоснователен и не кореспондира с приетата по делото фактология. Същевременно обяснението на подс. Т.- че е бил провокиран от липсата на телефона му, е несъстоятелно, тъй като същият при наличие на такова обстоятелство би следвало да сигнализира органите на властта- обстоятелство, което много добре му е било известно като бивш служител на полицията, а не да предприема саморазправа с присъстващите лица.

Същевременно мотивите на присъдата не сочат КнРС да е нарушил принципите на наказателния процес да изгради вътрешното си убеждение единствено и само върху доказателства, които са били събрани по надлежния процесуален ред- чл. 14, ал.1 НПК. Той нито е изопачил доказателствата, на които се е позовал, нито пък е игнорирал други, които би ползвала прокуратурата, доколкото пък от друга страна е длъжен да събира както уличаващи, така и оправдаващи доказателства- арг. от разп. на чл. 107, ал. 3 НПК. Анализирани от ДнРС доказателствени източници, преценени и поотделно, и в съвкупност, навеждат на единствен, изключващ всякакво съмнение извод- че подс.Т. е осъществил състава на престъплението хулиганство.

Във връзка с годността на доказателствените източници и доводите в защитата следва да се посочи, че същите са неоснователни. Позоваването на разпечатките от проведена кореспонденция между подс. Т. и св.С., предмет на изследване с назначената от районния съд СТЕ, е неоснователно, тъй като същите касаят проведен разговор с тях 1 месец след деянието и съдържанието ми може да се интерпретира като начин всеки от участниците в събитието да обясни собственото си поведение; респ. същите нямат достоверен характер и не са пряк източник на информацията относно датата на самото деяние, което е с давност от 1 месец преди този случай. Не се споделя възражението, че са събрани доказателства само в подкрепа на обвинителната теза в нарушение на 13 и 14 НПК, доколкото КнРС е уважил всички искания на защитата и е допуснал събирането на допълнителни такива- назначил и нова СБЕ, изследвал е цитираните разпечатки чрез назначаване на СТЕ, изследвал е медицинската документация за състоянието на подс. Т.. Липсата на дактилоскопни следи върху откритата гилза също по никакъв начин не разколебава обвинителната теза, доколкото тяхното наличие е без значение с оглед механизма на деянието- държането на пистолет от подсъдимия, произвеждането на изстрели от негова страна и последващото му напускане на имота. А тези обстоятелства се установяват по несъмнен и безспорен начин и от показанията на свидетелите Н.С., Ст.С., И.а и Х., както е самопризнанието на самия подсъдим. Местонахождението на гилзата- до

входната врата на имота напълно съвпада с показанията на свидетелите, че са чули стрелбата след неговото напускане на същия. Ето защо КнОС счита, че доводите на защитата в тази насока са несъстоятелни.

Настоящата инстанция се солидаризира с извода на КнРС, че деянието на подс. Т. осъществява от обективна и субективна страна фактическия състав на чл.325, ал.1 НК. За да е налице деяние по този текст, непристойните действия следва кумулативно да притежават два признака- да представляват грубо нарушаване на обществения ред и да изразяват явно неуважение към обществото. Това деяние има оценъчен характер от страна на законодателя, който сочи възможното разнообразие от действия, стига същите да са непристойни. Такова е всяко неприлично, безсрамно действие, което явно противоречи на възприетия морал. В настоящия случай според въззивния съдебен състав несъмнено осъществяват от Т. имат неприличен и безсрамен характер. Описаното по- горе поведение несъмнено е хулиганско по своята същност и е довело до чувство на възмущение сред присъстващите на инцидента лица. Следва изрично да се посочи, че това поведение не е било провокирано по никакъв начин от присъстващите на празненството лица, а било инспирирано несъмнено от употребеното количество алкохол. Не се установи Т. да е бил бит, нападан и пр., в каквата насока е защитната теза, доколкото констатираното увреждане в областта на китката е причинено вследствие последвалото физическо съприкосновение между него и св. Х. (инициатор за което е самият той). Както бе посочено, съмненията му за евентуалната липса на телефона му, не са основание за последвалото му поведение, доколкото същият много добре е знаел като бивш полицейски служител какъв е начина на реакция при подобни случаи. Съдържанието на неговите действия е от такова естество, че не може в никакъв случай да се приеме, че мотива му е бил продиктуван от предизвикателно или агресивно поведение на присъстващите на празненството лица.

Тези действия на подсъдимия, освен че са в грубо нарушение на обществения ред, представляват и явно неуважение към обществото, т.е. налице е вторият кумулативен признак от фактическия състав на чл. 325, ал.1 НК. Такова е налице, когато чрез действията си деецът изразява открито висока степен на неуважение към личността. Безспорно посоченото по- горе поведение представлява ярка демонстрация и висока степен на незачитане както на личността на лица, участници в празненството, така и на установения ред и морал. Това поведение на Т. е скандализиращо и възмутително; то е израз ина пренебрежение към реда и общественото спокойствие, доколкото същият е употребил законно притежавано огнестрелно оръжие в имот, в който е имало хора, в това число и спящи, в ранните часове на деня, което несъмнено е смутило обществения ред. Тези действия са продиктувани от самонадеяно отричане на достойнството на нормалните индивиди и от поставяне на собственото его над съществуващите социални норми на поведение.

От субективна страна деянието е извършено при пряк умисъл. Следва

да се подчертае, че субективната страна на престъплението не се определя само от мотива или целта на дееца, а от съдържанието на умисъла. Т. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието- неговата противоправност, запретеност и наказуемост. Съзнавал е общественотоопасните последици, които деянието причинява в обективната действителност и желал тяхното настъпване, искайки негативния резултат. Той е съзнавал хулиганския характер на извършените от него действия и независимо от това е направил всичко възможно за постигане на престъпния резултат.

Същевременно КнОС се съгласява с извода на КнРС, респ. отхвърля изложените в протеста на КнРП доводи, че деянието на подс. Т. следва да се квалифицира по състава на чл.325, ал.2 НК, като счита, че същото правилно е преквалифицирано по основния състав на чл.325, ал.1 НК по следните съображения: Не е налице съставомерния признак „изключителен цинизъм и дързост“. Изключителен цинизъм съгл. ППВС № 3/1982 г. на ВС на РБ (запазило действие съгласно ТР №1/24.01.2022г. на ОСНК) е налице, когато хулиганските действия са особено нагли и безсрамни, грубо нарушават нравствените принципи и чувства на гражданите; а изключителна дързост- когато в много груба форма се засягат интересите на обществото или личността и упорито не се прекратяват, изразяват пренебрежително отношение към обществения ред или към други обществени или лични интереси, с тях се скандализира обществото, изразяват грубо нахалство или тежко оскърбление. В настоящия случай хулиганските действия на Т. нямат особено нагъл или безсрамен характер, нито пък могат да се окачествят като представляващи особено скандализиращи, доколкото действително деянието е извършено на публично място, но в случая една обикновена битова свада вследствие употребата на алкохол е прерастнала в конфликт, което е мотивирало извършителя да предприеме описаните хулигански действия. Същите, изразяващи се буйстване, крещене, агресивно поведение и употреба на огнестрелно оръжие по своето съдържание нямат особено груб нахален характер и не представляват изключително тежко оскърбление спрямо личността на присъстващите лица и обществения ред. С настоящите си доводи КнОС дава и отговор на мотивите в протеста за неприложимостта на по- тежко наказуемия състав на чл.325, ал.2 НК, като намира, че подс. Т. законосъобразно е бил оправдан по това обвинение и е признат за виновен единствено по основния състав на чл.325, ал.1 НК.

Както бе посочено по- горе, КнРС обосновано е приел въз основа на задълбочения анализ на доказателствения материал липсата на чл.12 НК. Институтът на неизбежната отбрана изисква непосредствено, общественотоопасно и противоправно поведение. То е непосредствено, когато в резултат от него е била засегната телесната неприкосновеност на подсъдимия, т.е. била е създадена реална и непосредствена опасност за неговата личност. Нападението е противоправно, когато не е позволено от закона. Същото е общественотоопасно, когато със своята внезапност и бруталност застрашава личността и здравето на нападнатия Според ППВС

№ 12/1973 г., т. 2 нападението се осъществява с активни действия, изразяващи се в нахвърляне, връхлитане и др. Такова поведение в случая не е налице, доколкото не са установени действия на присъстващите лица, пряко и непосредствено застрашаващи живота или здравето на Т.; нито да е била засегната неприкосновеността му; нито пък е била създадена реална и непосредствена опасност за неговата личност или на други близки нему лица.

Нападнатият има право на защита при наличие на нападение. В този смисъл е и т. 6 на ППВС № 12/1973 г. Защитата може да бъде активна, нападнатият не е длъжен да бяга, но нападнатият може да причини вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. В настоящия случай липсата на нападение не може да обуслови института на неизбежната отбрана за подс. Т..

Ето защо КнОС с настоящите мотиви дава отговор на защитата за невъзможността за приложение на чл.12 НК в случая.

При определяне вида и размера на наказанието КнРС обосновава е съобразил всички обстоятелства, обуславящи наказателната отговорност на подсъдимия- степента на обществена опасност на деянието е висока, доколкото са засегнати обществени отношения, свързани с обществения ред и спокойствие. Степента на обществена опасност на самия подсъдим е ниска предвид чистото му съдебно минало и наличните по делото добри характеристични данни. В случая спрямо същия са налице условията на чл. 78а от НК- за умишленото престъпление по чл.325, ал.1 НК законът предвижда наказание лишаване от свобода за срок до 2 години или проба, същият не е осъждан за престъпление от общ характер, не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на глава VIII, раздел IV от НК и от деянието не се причинени имуществени вреди. С оглед наличието на предпоставките, визирани в тази разпоредба, разпоредбата на чл.78а от НК правилно е приложена спрямо подс. Т., като същият е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба” в полза на държавата.

При определяне размера на глобата обаче настоящата инстанция счита, че КнРС неправилно е определил същата в минимално предвидения в закона размер от 1 000 лева. В случая при определянето ѝ следва да се вземат предвид следните обстоятелства: Т. е бивш полицейски служител, което обстоятелство прави неговото деяние много по- укоримо в сравнение с обичайните случаи. Същият е употребил законно притежаваното си оръжие, като по този начин е демонстрирал пълно незачитане към установените обществени норми. Употребата на алкохол в случая не представлява смекчаващо обстоятелство, а напротив- утежнява неговите действия с оглед възможността за възникване на непредотвратими последици. Тези обстоятелства сочат, че за превъзпитанието на дееца размера на глобата следва да бъде увеличен от 1000 лева на 2 000 лева. По този начин ще се въздейства превъзпитателно и превантивно спрямо същия. Увеличението на

размера на административното наказание не влошава положението на подс. Т. поради наличието на постъпилия протест на КнРП, с който се претендира преквалификация на деянието и налагане на наказание ЛС.

Ето защо постановената присъда следва да измени на основание чл.337, ал.2, т.1 НПК в частта на наложеното административно наказание, като неговия размер се увеличи от 1 000 лева на 2 000 лева. В останалите части на присъдата- оправдателна по чл.325, ал.2 НК, осъдителна по чл.325, ал.1 НК, за разноските и веществените доказателства- следва да се потвърди като правилна и законосъобразна.

По тези съображения и на осн. чл. 314 НПК, вр. чл.334, т.3 и т.6 НПК вр. чл.337, ал.2, т.3 НПК, окръжният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260003 на Кюстендилския районен съд, постановена на 18.05.2023 година от същия съд по НОХД № 320/20 г. на Кюстендилския районен в частта на наказанието, като

УВЕЛИЧАВА размера на наложеното на подс.Л. Р. Т. административно наказание "глоба" от 1 000 лева на **2 000** лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____